

**MINISTÈRE
DE L'ÉDUCATION
NATIONALE,
DE LA JEUNESSE
ET DES SPORTS**

*Liberté
Égalité
Fraternité*

EAE LMO 6

SESSION 2022

AGRÉGATION CONCOURS EXTERNE

Section : LETTRES MODERNES

VERSION DANS UNE LANGUE VIVANTE ETRANGERE

Durée : 4 heures

---

*Seul est autorisé l'usage de dictionnaires unilingues dans la langue choisie.
Pour les options arabe et hébreu, les dictionnaires bilingues sont autorisés.*

*L'usage de tout ouvrage de référence, de tout autre dictionnaire et de tout matériel électronique
(y compris la calculatrice) est rigoureusement interdit.*

*Si vous repérez ce qui vous semble être une erreur d'énoncé, vous devez le signaler très lisiblement sur
votre copie, en proposer la correction et poursuivre l'épreuve en conséquence. De même, si cela vous conduit à
formuler une ou plusieurs hypothèses, vous devez la (ou les) mentionner explicitement.*

**NB : Conformément au principe d'anonymat, votre copie ne doit comporter aucun signe distinctif, tel que
nom, signature, origine, etc. Si le travail qui vous est demandé consiste notamment en la rédaction d'un
projet ou d'une note, vous devrez impérativement vous abstenir de la signer ou de l'identifier.**

Tournez la page S.V.P.

VERSION ALLEMANDE

Bilder der Geschichte

Als in Berlin die Mauer fiel, hatte ich Fieber und lag im Bett. Ich schlief früh ein, ohne Fernsehen, ohne Nachrichten, ohne die Bilder der Jungen und Mädchen auf der Mauer am Brandenburger Tor, der jubelnden Ost- und Westberliner an den Übergängen, der verlegenen, von ihrer Fähigkeit zur Freundlichkeit überraschten Volkspolizisten. Am nächsten Morgen waren die Bilder in der Zeitung schon Geschichte. Ob sie einen Irrtum dokumentierten, der rasch berichtigt werden würde, oder den Beginn einer neuen Welt, wusste der Leitartikler nicht zu sagen.

Ich erinnerte mich an den Aufstand am 17. Juni 1953, den Bau der Mauer am 13. August 1961, den Ungarn-Aufstand, die Kuba-Krise, Kennedys Ermordung, die Landung auf dem Mond, die Flucht der Amerikaner aus Saigon, Pinochets Putsch, Nixons Abschied vom Weißen Haus, den Reaktorunfall in Tschernobyl. Jede Erinnerung kam mit einem Bild: Arbeiter mit der deutschen Fahne vor dem Brandenburger Tor, Maurer, die unter den Augen von Soldaten Betonblöcke aufeinanderschichten, die Luftaufnahme einer Raketenstellung, John und Jackie in einer offenen Limousine, ein eingemummter Mensch neben einer wundersam flatternden amerikanischen Fahne inmitten einer Sand- und Steinödnis, ein Hubschrauber auf dem Dach der amerikanischen Botschaft, zu dem sich Menschen hinaufdrängen, Allende, Helm auf dem Kopf und Maschinenpistole in der Hand, bereit, den Präsidentenpalast zu verteidigen, während der hängende Riemen des Helms schon die Niederlage anzeigt, Nixon auf dem Rasen vor dem Weißen Haus, der aus einem Hubschrauber aufgenommene Reaktor, der nichts sichtbar Tödliches hat und doch tödlich aussieht. Zum Ungarn-Aufstand gab es nicht ein Bild, sondern Ton: Meine Mutter und ich hatten im Radio zufällig Budapest empfangen, das die Welt in den letzten Tagen des Aufstands verzweifelt auf Englisch, Französisch und Deutsch um Hilfe bat.

Neben der Geschichte aus der Ferne hat es in meinem Leben auch in der Nähe Geschichte gegeben. Von ihr hätte ich nicht nur Bilder haben, ich hätte sie erleben können. Aber ich habe sie verpasst. Als die Studenten auf die Straße gingen, habe ich Geld verdient, und als ich in Kalifornien die letzten Hippie- und Blumenkinder hätte treffen können, Massage gelernt. Ich habe weder in Bonn gegen die Nachrüstung¹ noch in Brokdorf gegen die Lagerung von Brennstäben² noch in Frankfurt gegen den Bau der Startbahn West³ demonstriert.

Diesmal wollte ich die Geschichte nicht verpassen. Ich hatte mich gesund geschlafen, fuhr in den Verlag, nahm Urlaub, flog am selben Tag nach Berlin und mietete mich in einer Seitenstraße des Kurfürstendamms ein.

Bernhard SCHLINK, *Die Heimkehr*, 2006, Diogenes, Seite 199-201

---

¹ Nachrüstung: Die Krise der Pershing-Raketen im Jahr 1983.

² Brokdorf: Lagerort für radioaktive Brennstäbe.

³ Startbahn West: kontroverse Vergrößerung des Frankfurter Flughafens, die am Anfang der 80er Jahre zu Massenprotesten führte.

VERSION ANGLAISE

Claire was waiting by the car, shoulders hunched, using the sleeves of her coat for a muff.

'You should have asked me for the key,' I said. 'Did you think I wouldn't give it to you?'

On the way home she insisted on taking the wheel, despite my vigorous resistance. It was full night by now and in the wide-eyed glare of the headlamps successive stands of unleaving fright-trees loomed up suddenly before us and were as suddenly gone, collapsing off into the darkness on either side as if felled by the pressure of our passing. Claire was leaning so far forward her nose was almost touching the windscreen. The light rising from the dashboard like green gas gave to her face a spectral hue. I said she should let me drive. She said I was too drunk to drive. I said I was not drunk. She said I had finished the hip-flask, she had seen me empty it. I said it was no business of hers to rebuke me in this fashion. She wept again, shouting through her tears. I said that even drunk I would have been less of a danger driving than she was in this state. So it went on, hammer and tongs, tooth and nail, what you will. I gave as good, or as bad, as I got, reminding her, merely as a corrective, that for the best part, I mean the worst part — how imprecise the language is, how inadequate to its occasions — of the year that it took her mother to die, she had been conveniently abroad, pursuing her studies, while I was left to cope as best I could. This struck home. She gave a hoarse bellow between clenched teeth and thumped the heels of her hands on the wheel. Then she started to fling all sorts of accusations at me. She said I had *driven Jerome away*. I paused. Jerome? Jerome? She meant of course the chinless do-gooder — fat lot of good he did her — and sometime object of her affections. Jerome, yes, that was the scoundrel's unlikely name. How, pray, I asked, controlling myself, how had I *driven him away*? To that she replied only with a head-tossing snort. I pondered. It was true I had considered him an unsuitable suitor, and had told him so, pointedly, on more than one occasion, but she spoke as if I had brandished a horsewhip or let fly with a shotgun. Besides, if it was my opposition that had *driven him away*, what did that say for his character or his tenacity of purpose? No no, she was better off free of the likes of him, that was certain. But for now I said nothing more, kept my counsel, and after a mile or two the fire in her went out. That is something I have always found with women, wait long enough and one will have one's way.

John Banville, *The Sea*, 2005, édition de référence : Picador, p. 65-67

VERSION ARABE

Texte 1

الجمعة 19 حزيران 1986

يجب أن أكمل ما بدأت له يوم الاثنين، فأنا خطّطت لما أنوي عمله بأدقّ التفاصيل. وقد وصل بي الأمر إلى حدّ تدوين ما أرغب في القيام به في الصفحات الأخيرة من دفتر أرقام الهاتف الذي أحتفظ به في جيب سترتي الداخلي. فقد تجسّدت نواياي في تلك الجمل الفرنسية المكتوبة بخطّ رفيع، وبحبر أردته أحمر عن قصد. وصرت أعد نفسي، وأنا أخطأها بتأنّ، باللذّة التي سأشعر بها عندما أرى هذه الأوامر المبنية بصيغة المجهول (« إتلاف عدّة الكتابة... تغيير ديكور الغرفة... ») تتحوّل أفعالاً حقيقيّة. وتوقّعت كم سيسبق هذه اللذّة من قلق يرافق إنجاز الفروض وخوف من الفشل في إتمامها، قلق وخوف ورثتهما من تلك المدرسة البيضاء اللون، على كتف سوق المدينة، حيث تناوب على تعليمنا الصرامة بدون مكافأة رجال فارعو الطول، زرق العيون، يلبسون الأسود وأسماءهم أمبرواز وألبير – الملائكة.

خطّطت لكل شيء إذن وانتظرت. إنتظرت وقوع حدث هامّ يضرب حياتنا في إحدى دعائمها، مثلاً، حدث لم أكن أجروّ على تخيله ينهال علينا فجأة. كنت أرى نفسي مستفيداً من شكل من أشكال الفوضى والضجيج لأبدأ. كنت محتاجاً إلى ساعة صفر، إلى نوع من الافتتاح لكنّ شيئاً من هذا لم يحصل. فالمعارك ابتعدت عنّا منذ عدة سنوات، لتتصر في العاصمة وضواحيها. بالطبع كنّا معرّصين على الدوام لإمكانية الخطف والسرقة أو حتى لانفجار سيارة مفخّخة بالديناميت. لكن لا شيء. لذلك قرّرت أن أحزم أمري يوم قطع آل الصانع شجرة البنفسج¹ التي زرعتها الستّ إميلي. وها قد مضى حتى الآن خمسة أيّام على استراحتي من الكتابة، من هذا العبء الذي لا يطاق. فالكتابة كانت تشغلني النهار وأجزاء من الليل، ولا أجلس إلى طاولتي إلا ساعتين بعد الظهر. لأنني أكون في المساء مذعوراً وفي الصباح رخواً فأنزل إلى الحديقة حيث زرعت أزهاراً جديدة. أداعبها، أنفخ عليها لتكبير، أساعد اللبلاب على طول الحائط الغربي، أقيس تقدّمه، أرقب التفتّح المفاجئ للورد والغاردينيا، نقدّم منها باقات للجيران والمارة.

من « اعتدال الخريف » لجبور الدويهي، دار النهار، ص 24-25

¹ Rameau de violette.

VERSION CHINOISE

没有人能体会一个女人和一个男人分手后，在和另一个男人过了33年的日子里，她心里装的永远还是原来那男人。永远都没有把心给过现在这男人。若不是原来那个男人生病住院快死了，消息在33年后传到了已经不是24岁的杨翠耳朵里，那就什么事情也没有。生活倘是一潭死着的水，最怕的是风生水起或一块够大的石头落在水潭里。世间所有能被人称为人生的，都必然是风生水起和卷起涟漪的事。事情就在他们分手的33年后，消息传来了，说那叫关正朋的人，病危住院了，在昏迷中呼唤的人的名字是杨翠。她就在33年后的57岁时，又偷偷去县医院的病床前，和那个男人见面了。在医院他们见面说了什么话，做了什么事，至今都是猜测和想象，然她回来事情就不再一样了。人也不再一样了。做饭时她把味精当盐撒在饭锅里。切菜时，她把菜叶扔到垃圾筒，把菜根当菜炒进菜锅里。最为严重时，还半夜不睡坐在院里呜呜地哭。就这样，折腾了半月后，她又要去县里医院看那情人关正朋，丈夫不让去，他们吵起来，后来打起来。已经六十七岁的马川子，不仅朝她脸上打了两耳光，还一把将她推倒在了床头上，肋骨在床头撞裂开了一条缝。

她终于向丈夫提出离婚了。

阎连科《她们》，河南文艺出版社，2020年，p. 242,243

VERSION ESPAGNOLE

Y un día escribí mi primer poema, temeroso quizá de estar profanando algo, de haber ido demasiado lejos, de estar comiendo de la fruta prohibida, tímido al principio, y luego ya más atrevido según las palabras acudían solícitas al reclamo de algo oscuro que yo quería decir y que no sabía lo que era hasta que ellas, las palabras, venían a revelármelo. Era como un milagro, como los raptos místicos o las apariciones celestiales, y bastaba concentrarse en algo — es decir, en la Amada siempre inalcanzable, porque ese era mi gran tema, la Amada, que además no existía en la realidad, ni necesitaba existir — para que al rato un vocablo saliera a mi encuentro y surgiese como por arte de magia el primer verso, y luego otro, y otro, y así se iba haciendo real, y palpitaba como con vida propia, lo que sin el soplo creador del artífice no hubiese existido jamás. Ese era el rito, ese era el milagro de la portentosa fecundidad entre las palabras y las cosas. Ah, las palabras. A veces ocurría que me enamoraba perdidamente de una palabra hasta entonces desconocida y durante varios o muchos días vivíamos un amor turbulento, excluyente, febril, y yo escribía poemas donde esa palabra era la protagonista, la estrella invitada, y las demás hacían de teloneras. Palabras como *errabundo*, *cénit*, *heliotropo*, *añoranza*, *inefable*, *éxtasis*, *madreselva*, *doliente*, *iridiscente*, *plenitud*, *taciturno*... Y así llegó el día en que me sentí poeta de verdad, hermano menor de Bécquer, solitario y triste como él, elegido por un destino fatal como él, frágil pero también indestructible como él.

La poesía me hizo fuerte y me asignó un lugar en el mundo. Aquello era casi como ser abogado, y me hubiera gustado contárselo a mi padre, para que por una vez se sintiera orgulloso de mí. Ya no me preguntaba si pertenecía a la ciudad o al pueblo, o si yo era obrero o estudiante, o si mis verdaderos amigos eran los finos o los bastos, porque ahora mi sitio estaba en otra parte: un pequeño reino que ya no era del todo de este mundo, y en el que yo vivía a salvo de contradicciones y amenazas. A salvo por ejemplo de los amigos que por su posición social, por sus artes mundanas, por su labia, por sus músculos, por la elegancia en el vestir, ejercían su poder sobre mí, relegado siempre a los últimos puestos de la tribu, y en la que ahora mi papel de poeta me concedía un rango aparte en la escala jerárquica, supongo que el de hechicero o cosa así.

Luis Landero, *El balcón en invierno*, Barcelona, Tusquets editores, 2014, p. 86-87.

VERSION D'HÉBREU MODERNE

הדבר היה ככה: לפני כמה שנים, ביום קיץ חם, קמתי מתנומה נעימה של אחר-צהריים, הכנתי לי כוס קפה, ובעודי לוגם הבחנתי שהכול מסתכלים בי במבט משונה ומתאפקים שלא לצחוק. כשגחנתי לנעול את סנדלי התגלתי לי הסיבה: ציפורני אצבעות רגלי, כל העשר, היו צבועות בלק אדום ומבהיק.

"מה זה?" קראתי, "מי צבע לי את הציפורניים?"

מעבר לדלת המרפסת הפתוחה למחצה נשמעו צחקוקים, מוכרים לי היטב מתקריות קודמות.

"אני יודע מי עשה את זה, הרמתי את קולי, "אני אמצא אתכן, ואני אתפוס אתכן, ואצבע לכן את האפים ואת האוזניים באותו לק אדום שמרחתן לי על הרגליים, ואני אספיק לעשות את כל זה ולחזור אל הקפה שלי לפני שהוא יתקרר!"

הצחקוקים נעשו צחוקים ואימתו את חשדותי. בעודי ישן התגנבו אלי רוני ונעמי, שתי בנותיו הקטנות של אחי, וצבעו את ציפורני רגלי. הצעירה, כך הסבירו השתיים אחר-כך, צבעה ארבע אצבעות, והבכירה שש. הן קיוו שלא אבחין בזה, אצא כך אל בין הבריות ואהיה ללעג ולקלס. אבל עכשיו, כשהתגלתי מזימתן, פרצו אל החדר בקריאות: "אל תוריד את הצבע, אל תוריד, זה נורא יפה."

אמרתי שגם אני חושב שזה נורא יפה, אבל יש לי בעיה: עלי ללכת ל"אירוע חשוב" ואף לשאת שם דברים, ואינני יכול להופיע כך לפני קהל, כי קיץ עכשיו ובקיץ אני הולך בסנדלים.

השתיים אמרו ששני הדברים - הן האירוע החשוב והן מנהגי ללכת בסנדלים - ידועים להן, ודווקא משום כך עשו את מה שעשו.

אמרתי שלכל אירוע חשוב אחר הייתי הולך כך, אבל לא לאירוע החשוב הזה. וזאת בגלל הקהל שיתקהל שם, קהל שגבר שפוי לא יכול להופיע לפניו בציפורני רגליים צבועות, ועוד באדום.

[...]

"עכשיו תביאו קצת אצטון ותורידו ממני את היופי-חי הזה", אמרתי לרוני ולנעמי, והוספתי: "ותזדרזו, בבקשה, כי אני כבר צריך לצאת!"

השתיים סירבו. "תלך ככה!" אמרו.

שבתי והסברתי להן שמדובר באירוע גברי ביותר, שישתתפו בו לוחמי העמק לדורותיהם, ותיקי ה"הגנה", צה"ל [...]. בקיצור, ילדות, אנשים שלא יקבלו בסבר פנים יפות גברים בציפורניים אדומות.

מאיר שלו, הדבר היה ככה, תל אביב, עם עובד, 2009, ע' 7-8.

VERSION ITALIENNE

A mensa aspettai che si sedessero le altre. La maggioranza tendeva a occupare la sedia del giorno precedente ; rimase libera quella di fronte a Leni, da allora fu mia.

Dopo la colazione – latte e frutta – ci servirono il pranzo. Nel mio piatto, un pasticcio di asparagi. Col tempo avrei capito che somministrare combinazioni di cibo diverse a gruppi diversi era un'ulteriore procedura di controllo.

Studiaii la sala mensa – le finestre con le grate di ferro, l'uscita sul cortile costantemente piantonata da una guardia, le pareti senza quadri – come si studia un ambiente estraneo. Il primo giorno di scuola, quando mia madre mi aveva lasciata in classe andando via, il pensiero che potesse accadermi qualcosa di male a sua insaputa mi aveva riempita di tristezza. Non era tanto la minaccia del mondo su di me, quanto l'impotenza di mia madre, a commuovermi. Che la mia vita scorresse mentre lei ne era ignara mi pareva inaccettabile. Ciò che restava nascosto, seppur non di proposito, era già un tradimento. In classe, avevo cercato una crepa nel muro, una ragnatela, una cosa che potesse essere mia come un segreto. Gli occhi avevano vagato per la stanza, che sembrava enorme ; poi avevo notato un frammento di battiscopa mancante, e mi ero calmata.

Nella mensa di Krausendorf, i battiscopa erano integri. Gregor non c'era, e io ero sola. Gli stivali delle SS dettavano il ritmo del pasto, scandivano il conto alla rovescia della nostra morte possibile. Che prelibatezza, questi asparagi, ma il veleno non è amaro ? Ingoiavo, e mi si fermava il cuore.

Elfriede mangiava asparagi anche lei e mi osservava, io bevevo un bicchiere d'acqua dopo l'altro per diluire l'angoscia. Forse era il mio vestito a incuriosirla, forse aveva ragione Herta, con quella fantasia a scacchi ero fuori luogo, non stavo mica andando in ufficio, non lavoravo più a Berlino, togliti quell'aria da cittadina, aveva detto mia suocera, o ti guarderanno tutti storto. Elfriede non mi guardava storto, oppure sì, ma io avevo messo il mio abito più comodo, il più usato – la divisa, io chiamava Gregor. Quello con cui non dovevo chiedermi niente, né se mi cadeva bene né se mi avrebbe portato fortuna ; era un riparo, anche da Elfriede che mi indagava e non si preoccupava di nascondere, frugava tra gli scacchi con tale veemenza da farli saltare, con tale veemenza da sfilacciare gli orli, slegare le stringhe delle mie scarpe coi tacchi, sgonfiare l'onda che i capelli mi disegnavano sulla tempia, mentre io continuavo a bere, e sentivo la vescica espandersi.

Il pranzo non era ancora terminato e non sapevo se ci era permesso assentarci da tavola. La vescica mi doleva, come nella cantina di Budengasse, dove mia madre e io ci rifugiavamo di notte, assieme agli altri condòmini, quando partivano gli allarmi. Qui però non c'era un secchio nell'angolo, e io non riuscivo a trattenermi. Prima ancora di deciderlo, mi alzai, chiesi di andare in bagno. Le SS acconsentirono ; mentre un uomo molto alto e dai piedi lunghi mi scortava nel corridoio, udii la voce di Elfriede : “Ne ho bisogno anch'io”.

Rosella Postorino, *Le assaggiatrici*, Feltrinelli, 2018, p. 25-26.

VERSION POLONAISE

Karpaty

Od siedemnastu lat mieszkam w Karpatach i nauczyłem się myśleć o nich jak o odrębnym państwie albo nawet kontynencie.

Wychodzę rano z domu, patrzę na świeży śnieg i zabieram się do odkopywania drogi, żeby odwieźć córkę do szkoły, pojechać po zakupy albo po prostu w ogóle się wydostać.

Macham łopatą, zakładam śniegowe łańcuchy na koła, włączam napęd cztery na cztery i próbuję przebić się przez zaspy do leżącej w dole szosy, którą odsnieżył w nocy wielki traktor. Wokół jest pusto i cicho. Kilkaset metrów dalej z komina sąsiada snuje się pionowo w górę smuga dymu. To jedyny ruch w okolicy.

No więc odkopuję drogę i myślę sobie, że w tej samej chwili to samo robi wielu Słowaków, Ukraińców i Rumunów żyjących gdzieś we wnętrzu tych niesamowitych gór, które wyglądają na mapie jak kręgosłup Europy Środkowej.

Życ w Karpatach to żyć w samotności, a zarazem w poczuciu odległej wspólnoty. Niedaleko domu mam szczyty: Magura, Dziamera, Kornuta- te nazwy przywędrowały tutaj karpackim grzbietem aż z Bałkanów, być może z zamierzchłej Macedonii albo z pradawnej Albanii. Przynieśli je w moje strony koczowniczy pasterze w czasach, gdy nie było tutaj żywej duszy. Nigdzie poza Karpatami nie znajdziemy tych nazw i chociaż powtarzają się w czterech czy pięciu językach, nigdy nie opuściły tych gór.

W Karpatach odległa przestrzeń splata się z bardzo starym czasem. Słowacy, polscy, ukraińscy i rumuńscy pasterze owiec niewiele zmienili się od stuleci. W ich wysokogórskich szałasach od wieków wyrabia się ser za pomocą tych samych archaicznych metod i tych samych prymitywnych narzędzi. Z wynalazków nowoczesnej cywilizacji dotarły tutaj elektryczna latarka na baterie, małe tranzystorowe radio na baterię i gumowe buty. Reszta się nie zmienia, ponieważ nie ma takiej potrzeby. Poza tym na przestrzeni około tysiąca kilometrów same szałas i sami pasterze też się nie zmieniają. W Polsce, na Ukrainie, w Rumunii ich dzień, praca, rozkład zajęć niewiele się różnią. Nawet pachną tak samo: dymem z ogniska, owczym nawozem i serem. Zdarzało mi się wachać i polskich, i ukraińskich, i rumuńskich, więc wiem, co mówię. Przejeżdżałem tysiąc kilometrów i odnajdowałem ludzki zapach identyczny z tym, który mogłem poczuć kilometr od domu.

Odgarniam śnieg i wspominam dawne podróże. Rzecz w tym, że z karpackiej perspektywy nawet tysiąckilometrowy wyjazd przypomina wyprawę do sąsiedniej wsi. Niewykluczone, że powinno być coś w rodzaju karpackiej narodowości albo karpackiego obywatelstwa.

Zresztą, żyć w Karpatach to tyle co pamiętać, że obywatelstwo oraz narodowość miały tutaj wartość dość znikomą.

Andrzej Stasiuk, *Fado*, Wydawnictwo Czarne, 2006, p 62-64.

VERSION PORTUGAISE

Raimundo Silva levantou-se, levantou-se também Maria Sara, ele contornou a secretária, aproximou-se, mas não demasiado, somente lhe tocou num braço, como para indicar-lhe que a visita ia principiar, contudo ela demorava-se, olhava a mesa, os objetos em cima dela, o candeeiro, papéis, dois dicionários, É aqui que trabalha, perguntou, Sim, é aqui que trabalho, Não vejo sinais de um certo cerco, Vai vê-los, o castelo não é apenas este escritório.

Sabemos que não há muito mais do que isto, a casa de banho, até há algumas semanas também laboratório de cosmética, a cozinha, das torradas e da comida repetitiva e frugal, o escritório, onde mesmo agora estávamos, a sala de estar, inóspita e abandonada, esta porta que dá para o quarto. Com a mão no puxador, Raimundo Silva parece hesitar em abri-la, retém-no uma espécie de respeito supersticioso, é decididamente um homem de outros tempos, que teme ofender o pudor de uma mulher pondo-lhe diante dos olhos a libidinosa visão duma cama, mesmo tendo sido ela própria a pedir, Mostre-me a sua casa, o que nos autoriza a pressupor que sabia muito bem o que a esperava. A porta abre-se finalmente, é o quarto, com os seus mognos excessivos, em frente, no sentido do comprimento, o leito, a colcha branca, grossa, por baixo do travesseiro a alvinitente dobra do lençol, há uma luz coada que vem da janela e suaviza os contornos das coisas, e também um silêncio que parece respirar. Estamos em abril, as tardes já são longas, os dias demoram-se, será por isso que Raimundo Silva não acende a luz, também para que não se deite a perder esta mal principitada penumbra, a qual, por sua vez, o põe em desassossego, não vá Maria Sara pensar mal das suas intenções, de mais sabemos todos, por experiência ou ouvir contar, como tantas vezes se chega ao deslumbramento pelo caminho duma obscuridade, no âmago profundo da escuridão. Maria Sara viu logo as duas rosas no solitário, sobre a pequena mesa ao lado da janela, e as folhas de papel, uma meio escrita ao centro, à esquerda uma pequena rima, agora devia Raimundo Silva acender aquele candeeiro para criar efeito e atmosfera, mas não o fez, chegara-se para um lado, junto aos pés da cama, como se a quisesse esconder, e esperava as palavras, tremia de não poder adivinhar que palavras iriam ser ditas, não pensava em gestos, em atos, apenas as palavras, aqui, neste quarto.

Maria Sara aproximou-se da mesa. Durante alguns segundos ficou ali, parada, como se aguardasse a explicação seguinte do guia, ele podia dizer-lhe, por exemplo, Repare nas rosas, e ela teria de desviar os olhos, interessar-se pelas flores, gémeas de outras que tem em casa, e, depois, uma alusão cúmplice da sua parte, uma discreta expressão de sentimento talvez amoroso, As nossas rosas, acentuando o pronome, mas ele continua calado e ela não faz mais que olhar a página meio escrita, não precisa perguntar para saber que estão aqui os sinais do cerco, ainda indecifráveis na meia luz apesar da boa caligrafia do cronista.

José Saramago, *História do Cerco de Lisboa*, Lisbonne, Caminho, 1998 [1ère édition 1989], p. 261-263.

VERSION ROUMAINE

În anii '50, lumea se dăduse brutal peste cap și unchiul Ion ajunsese un marginal, un *clochard* intelectual. „Știi ce înseamnă să le ai în cap și doar să le porți cu tine?“, mi-a răspuns atunci când i-am reproșat că dăduse unuia bine văzut politic lucrările la care trudiese.

După alte câteva decenii, lumea s-a dat din nou peste cap și, oricât s-a zbătut, Petru, victoriosul, a ajuns și el un *om din comunism*, un *clochard* intelectual. A luat un drum greșit, chiar atunci când credea că merge spre victorie.

*

Dar nu numai din cauza vârstei și-a plecării e terminată cariera lui Petru. Dănuț Iliescu, fostul lui rival în catedră, avea un dosar de familie mizerabil, cu tată deținut politic. Mai târziu avea să tot spună în interviuri că, la fel ca A.J. Greimas, s-a vârât în lingvistică și în structuralism ca să scape de politizările obligatorii în alte discipline.

„Dar Dănuț s-a însurat din studenție *cu cine trebuie*“, bombănea Petru pe vremea când îmi scotea pe nas închisorile fraților Branea.

Și, e drept, soacra lui, secretara rectorului, l-a „alimentat“ la desele ei ieșiri *afară* cu cele mai noi cărți ale lui Todorov, Genette, Hjelmslev, Barthes, pe care Petru le jindua, dar le primea, dacă le primea, doar pentru câteva zile, de la profesorul Stan. Petru și Dănuț au concurat în *Cahiers de linguistique théorique et appliquée* ori *Revue roumaine de linguistique* și la curtea pe care i-o făceau lui Roman Jakobson, când acesta mai apărea fulgerător prin România. Bine educat, remarcabil *causeur*, cu simțul umorului, Dănuț a intrat pe sub pielea lui Jakobson și a fost singurul care a primit invitație la simpozionul Asociației Internaționale de Semiotică de la Varșovia. După plecarea lui Jakobson în America, a mers mai departe cu *gramatica poeziei*, dar s-a familiarizat și cu stilistica morfologică germană, astfel încât mai târziu a făcut față cu brio competiției din Occident. Inteligența, inclusiv cea socială, l-a servit și acolo.

Bârfa nu intră între păcatele lui Petru, fiindcă este atât de centrat pe el : chiar dacă s-a înveninat atunci când Dănuț a fost trimis în Germania, recunoștea mereu că rivalul lui este bine pregătit. Dar asta l-a decis și pe el să plece, fără să-și fi aranjat *dincolo* nimic, așa că i-a ieșit foarte prost.

În schimb, atunci când statul român l-a somat pe Dănuț Iliescu să revină, acesta își făcuse un nume ca semiotician, acumulasese studii și relații, iar decanul german i-a oferit postul. Simțind de unde bate vântul, Dănuț Iliescu se depărtase de structuralism și s-a apropiat de Școala de la Frankfurt, utilizând marxismul cu care fusese îndopat în tinerețe. A fost mereu secondat de Dana, ale cărei eleganță și tact te fac să treci peste lipsa ei de atracție.

Profesor, șef de catedră, președinte de societate științifică etc., este acum așteptat cu alai când mai descinde în România, să primească alt *doctor honoris causa*, de la altă comunitate științifică travestită în costumele medievale de catifea, roșii și negre. Ascultând a n-a oară imnul academic, se bucură, *Gaudeamus igitur*, de revanșa tinereții lui sărace și studioase, lipsite de bucurii, când însă își amintise, clipă de clipă, că *Vita nostra brevis est / Brevi finietur*.

Se pare că așa făcea și Traian Manu, un fel de unchi al lui Daniel, un mare savant venit pentru scurt timp în România pe la mijlocul anilor '80. A murit însă repede, pe drumul spre Italia, se spune că l-ar fi omorât Securitatea, dar așa o fi ? Petru nu prea crede, deși postul american a lăsat să plutească o ambiguitate asupra știrii : normal, asta era linia.

Dănuț Iliescu a fost prudent, n-a călcat în țară decât atunci când s-a convins că nu riscă nimic.

Gabriela Adameșteanu, *Fontana di Trevi*, Bucurest, Polirom, 2019, p. 208-210

VERSION RUSSE

Тогда еще он был молод, и если нельзя сказать, чтоб он был жив, то по крайней мере живее, чем теперь; еще он был полон разных стремлений, все чего-то надеялся, ждал многого и от судьбы и от самого себя; все готовился к поприщу, к роли — прежде всего, разумеется, в службе, что и было целью его приезда в Петербург. Потом он думал и о роли в обществе; наконец, в отдаленной перспективе, на повороте с юности к зрелым летам, воображению его мелькало и улыбалось семейное счастье.

Но дни шли за днями, годы сменялись годами, пушок обратился в жесткую бороду, лучи глаз сменились двумя тусклыми точками, талия округлилась, волосы стали немилосердно лезть, стукнуло тридцать лет, а он ни на шаг не подвинулся ни на каком поприще и все еще стоял у порога своей арены, там же, где был десять лет назад.

Но он все собирался и готовился начать жизнь, все рисовал в уме узор своей будущности; но с каждым мелькавшим над головой его годом должен был что-нибудь изменять и отбрасывать в этом узоре.

Жизнь в его глазах разделялась на две половины: одна состояла из труда и скуки — это у него были синонимы; другая — из покоя и мирного веселья. От этого главное поприще — служба на первых порах озадачила его самым неприятным образом.

Воспитанный в недрах провинции, среди кротких и теплых нравов и обычаев родины, переходя в течение двадцати лет из объятий в объятия родных, друзей и знакомых, он до того был проникнут семейным началом, что и будущая служба представлялась ему в виде какого-то семейного занятия, вроде, например, ленивого записыванья в тетрадку прихода и расхода, как делывал его отец.

Он полагал, что чиновники одного места составляли между собой дружную, тесную семью, неусыпно пекущуюся о взаимном спокойствии и удовольствиях, что посещение присутственного места отнюдь не есть обязательная привычка, которой надо придерживаться ежедневно, и что слякоть, жара или просто нерасположение всегда будут служить достаточными и законными предложениями к нехождению в должность.

Но как огорчился он, когда увидел, что надобно быть по крайней мере землетрясению, чтоб не прийти здоровому чиновнику на службу, а землетрясений, как на грех, в Петербурге не бывает; наводнение, конечно, могло бы тоже служить преградой, но и то редко бывает.

Еще более призадумался Обломов, когда замелькали у него в глазах пакеты с надписью *нужное* и *весьма нужное*, когда его заставляли делать разные справки, выписки, рыться в делах, писать тетради в два пальца толщиной, которые, точно на смех, называли *записками*; притом все требовали скоро, все куда-то торопились, ни на чем не останавливались: не успеют спустить с рук одно дело, как уж опять с яростью хватаются за другое, как будто в нем вся сила и есть, и, кончив, забудут его и кидаются на третье — и конца этому никогда нет!

И.А. Гончаров, *Обломов* (1859) in *Polnoe sobranie sochinenij i pisem v 20 tomakh*, tom 4, Sankt-Peterburg, Nauka, 1998

VERSION TCHÈQUE

Domy na náměstí byly bachraté jako buchy na pekáči; jejich ctižádost nestrměla do výše a byly spokojeny svou objemností. Jenom budova okresního hejtmanství byla dvoupatrová. Na střeše nesla nápis ze světlých břidlicových tabulek: Vystavěno L. P. 1902. Nad všemi budovami čněla radnice s věží, na níž byl vymalován znak města.

Modravý soumrak zahalil domy s podloubím, radnici i okresní hejtmanství a letní večer voněl živočišnou vůní kvetoucího hlohu, teplého žitného chleba a pokropeným prachem. [...]

Obchodník Štědrý stál před krámem a sál z dýmky, na jejíž porculánové hlavičce byl vymalován staříčkový zeměpán v loveckém úboru. Díval se zasmušile naproti, kde měl svůj obchod kupec Zoufalý. Všechny krámy byly již zavřeny, jenom Štědrého a jeho konkurenta nikoli. Mezi oběma závody se odehrával skrytý, urputný boj. Štědrý nechtěl zavřít dříve než Zoufalý; konkurent byl odhodlán spláceti rovným dílem. Zoufalý se poddal a zavřel. Štědrý ho následoval a poručil služce, aby vynesla židle před dům. Dostavil se pan Raboch se zlomyslnými očkami, která všechno vidí, a se spokojeným výrazem člověka, jenž má vystaráno. V ústech mu šikmo trčel doutník a zvonil drobnými mincemi v kapse. Provázel ho manželka, která byla předsedkyně spolku Cercle français. Usedli na židle vedle manželů Štědrých. [...]

Na náměstí se rozsvítily dvě obloukové lampy. Promenády šuměly. Na severní straně se procházeli úředníci okresního hejtmanství, soudce a advokáti; mezi nimi bylo viděti uniformu poštovního úředníka v bílých kalhotách. Na protější straně byla hlučná promenáda řemeslníků, obchodních příručí a studentů. Středem náměstí se po dlážděné úhlopříčně houपालi izraelští obchodníci na plochých nohou; kdykoli jim přišla řeč na obchodní svízele a rodinné věci, upadali do německého hovorů. Na rohu náměstí stál příručí Kamil.

Karel Poláček, *Okresní město*, 1936

INFORMATION AUX CANDIDATS

Vous trouverez ci-après les codes nécessaires vous permettant de compléter les rubriques figurant en en-tête de votre copie.

Ces codes doivent être reportés sur chacune des copies que vous remettrez.

	Concours	Section/option	Épreuve	Matière
► Allemand :	EAE	0202A	106	0001
► Anglais :	EAE	0202A	106	0002
► Arabe :	EAE	0202A	106	0003
► Chinois :	EAE	0202A	106	0012
► Espagnol :	EAE	0202A	106	0007
► Hébreu :	EAE	0202A	106	0011
► Italien :	EAE	0202A	106	0008
► Polonais :	EAE	0202A	106	0013
► Portugais :	EAE	0202A	106	0010
► Roumain :	EAE	0202A	106	0015
► Russe :	EAE	0202A	106	0009
► Tchèque :	EAE	0202A	106	0014

